

POSTANOWIENIE

21 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 21 listopada 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa M.K., P.K. i A.K.
przeciwko Bank spółce akcyjnej w W.
o ustalenie i zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Bank spółki akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie
z 24 kwietnia 2024 r., I ACa 138/24,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

(M.M.)

UZASADNIENIE

Pozwany B. S.A. w W. (dalej: bank) wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie, którym oddalono apelację skarżącego w sprawie o ustalenie toczącej się z powództwa M.K., P.K. i A.K..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania bank wskazał sześć przyczyn kasacyjnych w rozumieniu art. 398⁹ § 1 k.p.c. Jedno z nich dotyczyło występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a pięć (od A do E) – potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Natura obu wspomnianych przyczyn kasacyjnych była już przedmiotem bardzo licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego i została szczegółowo omówiona m.in. w postanowieniu SN z 30 grudnia 2024 r., I CSK 3562/23.

Żadna z przyczyn kasacyjnych opisanych przez bank nie występuje w sprawie. Choć wskazane na s. 2-3 skargi kasacyjnej i opisane szerzej w dalszej części skargi kwestie dotyczące problematyki kredytów powiązanych z kursem waluty obcej (oznaczone literami A, B, D i E) są obiektywnie istotne, a dawniej rzeczywiście budziły poważne wątpliwości, to obecnie należy uznać je za wyjaśnione – w kierunku odmiennym od oczekiwanego przez pozwanego – dzięki uchwale Sądu Najwyższego – Izby Cywilnej – z 25 kwietnia 2024 r., III CZP 25/22. Wobec braku podstaw do podjęcia działań unormowanych w art. 88 § 1 u.s.n., przy rozpoznawaniu niniejszej sprawy Sąd Najwyższy pozostaje przy tym, na mocy art. 87 § 1 u.s.n., związany stanowiskiem wyrażonym w sentencji tego orzeczenia. We wspomnianej uchwale szeroko umotywowano zajęte w niej stanowiska; powtarzanie obecnie tej argumentacji należy więc uznać za niecelowe.

Potrzeba wykładni przepisów oznaczonych literą C nie zachodzi z kolei dlatego, że pytanie banku – dotyczące uznania za niedozwolone postanowień dających konsumentowi jedynie możliwość wypłaty oraz spłaty kredytu

z zachowaniem mechanizmu indeksacji kredytu do waluty obcej – nie ma związku ze sprawą. *In casu* bowiem co najmniej wypłata kredytu musiała nastąpić, zgodnie z umową, w walucie polskiej (s. 4-5 uzasadnienia SO, ustalenia podzielone przez SA). Strony wprost umówiły się bowiem na wypłatę kredytu w złotych, w kwotach nie wyższych niż podane w kontrakcie.

O zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie świadczy również opisane w skardze kasacyjnej istotne zagadnienie prawne dotyczące (dostrzeganego przez bank) wpływu art. 111 ust. 1 pkt 4 pr.bank. na możliwość uznania, że postanowienia umowne wiążące wysokość świadczeń stron umowy kredytu z tzw. tabelą kursową banku są niedozwolone w rozumieniu art. 385¹ § 1 zd. 1 k.c. W orzecznictwie wyjaśniono już bowiem, że publicznoprawny obowiązek publikacji tabel kursowych nie ma związku z umowami takimi jak zawarta przez strony. Istnienie tego obowiązku nie oznacza, że banki mogą zawierać z konsumentami umowy, w których przewidują, że na podstawie tabel tego rodzaju kształtowana będzie wysokość przyszłych świadczeń stron, bez jednoczesnego uregulowania zasad ustalania treści tego rodzaju tabel (zob. wyrok SN z 16 maja 2025 r., II CSKP 460/23).

Sporne postanowienia, wbrew twierdzeniom skarżącego, w oczywisty sposób nie są objęte art. 1 ust. 2 dyrektywy 93/13. Obowiązek z art. 111 ust. 1 pkt 4 pr.bank. dotyczy publikacji tabel. Postanowienie umowne, które – zgodnie z przywołaną dyrektywą – stanowiłoby odzwierciedlenie tego przepisu, musiałoby nakładać na bank analogiczny obowiązek umowny, tzn. zobowiązywać go względem konsumenta do publikacji tabel kursowych. Tego rodzaju hipotetyczna klauzula istotnie nie mogłaby zostać uznana za niedozwoloną – nie ma to jednak związku z faktycznie zawartymi w umowie kredytu postanowieniami, które były sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco naruszały interesy powodów jako konsumentów.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi nie wynika, by zachodziły określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przyczyny kasacyjne, co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania. O kosztach nie orzeczono, gdyż wniosek o ich zasądzenie od banku na rzecz

powodów został powiązany wyłącznie z przypadkiem oddalenia skargi kasacyjnej, a nie: nieprzyjęcia jej do rozpoznania.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

Beata Janiszewska

[J.T.]

[a.ł.]